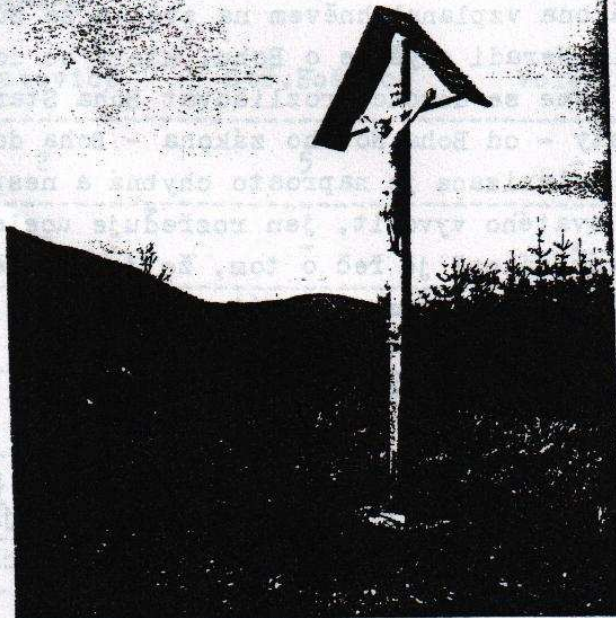

Ženy Farní charity

Jedině v kříži je naděje, na něm život přemohl smrt

(Jan Pavel II.)

Z N A M E N Í L Á S K Y B O Ž Í

Během staletí se dostalo slovu kříž různého názvosloví: znamení potupy a hanby, znamení vykoupení, znamení vítězství nad smrtí, znamení naděje na život věčný, znamení lásky Boží k světu. "Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozrozeného Syna." Tyto názvy vyjadřují nesporné pravdy. Ale vyjadřují všechno? Pozastavme se třeba u posledního názvu: kříž - znamení lásky Boží. Je opravdu kříž v mém životě znaméním lásky Boží, která, aby mne očistila, nechá mne trpět dlouhodobou a nevyлéčitelnou nemocí? Aby mne k Bohu víc připoutala, vzala mi ze světa nenahraditelnou osobu? Aby můj odchod ze světa nebyl náhlým odtržením od milých, ponechává mne proto v mém stáří ve svízelné opuštěné samotě?

Tažme se jinak: Není kříž, jak se často tvrdívá, znaméním Božího hněvu? Bůh uvrhl svého jediného Syna na kříži do nejhlubšího temna osamocení, aby svět spasil, i když svět nestál a nestojí o nějaké vykoupení z hříchu. Není proto kříž spíš znaméním toho, že Bůh Starého zákona vzplanul hněvem na svět a že Bůh pomsty zase jednou triumfoval? Neradi slyšíme o Bohu, který se dovede hněvat a mstít. Naučili jsme se dokonce rozlišovat Boha Starého zákona - Boha hněvu a pomsty - od Boha Nového zákona - Boha dobroty a slitování. Ale tato polarizace je naprosto chybná a nesprávná. Nedá se vůbec z Písma svatého vyvodit, jen rozřěduje ucelenou Ježíšovu zvěst. Také v Novém zákoně je řeč o tom, že je hrozné upadnout do rukou živého Boha, že Bůh má moc spasit nebo zahubit, ba dokonce, že má moc tělo i duši uvrhnout do pekla.

Sledujeme-li jen povrchně bez hlubší pozornosti činnost Boží, hrozí nebezpečí, že dojdeme k této příšerné a děsné tragice: Když nedělá rozdíly mezi vinnými a nevinnými, dopadá bez ohledu na ty, kdo věří v Krista i nevěří a rozdrťí je všechny stejně: v nemocnicích, v žalářích, v trestných táborech, při živelných pohromách jako jsou záplavy, zemětřesení, tajfuny atd.

Pokusme si tento obtížný problém znázornit obrazně. Kříž Ježíšův je jako klíčová dírka ve dveřích. Co skrze ni vidíme ze světlice? Můžeš se upřeně dívat a točit ze všech stran, uvidíš jen velmi málo, jen matné obrysy, jen část, nikdy celek. Tak také v kříži Ježíšově vidíš jen něco z Boha, ale nejen z Boha, nýbrž i z toho, co je člověk. Kříž Ježíšův ukazuje něco z toho, co je Bůh a něco z toho, co je člověk.

Stará katechismová poučka tvrdí, že Bůh dobré odměňuje a zlé trestá. Ze zkušenosti víme, že je tomu často opačně: zlí nabudou převahy, dobrým se daří mizerně. Svět není nakloněn lidem spraved-

livým, lidem čestného a ryzího charakteru. Namnoze se o ně ani nestojí. Počínaje Sokratem až po starozákonní proroky byli tito lidé považováni za blázny a idioty, za vyvrhele lidské společnosti. Jejich koncem bylo často popraviště. Tento soud stihl i samého Krista.

Zda toto konstatování může nějak pomoci, prospět a dodat útechy člověku, kterého společnost odepsala, který se vzdal naděje na uzdravení, který je opuštěn a nemá co čekat, leda smrt - to už je jiná věc a také jeho věc. Svátý Pavel kdysi řekl prvokřesťanům: "Rozhodl jsem se, že nebudu u vás znát nic jiného než Ježíše Krista, a to Krista ukřižovaného." Tím chtěl říci: Neznám nic lepšího, co bych vám mohl nabídnout ve vašich trampotách a strastech, neznám lepší recept na otevřené rány vašich srdcí, než Ježíše uřížovaného. Bůh se v Ukřižovaném ztotožnil s každou lidskou bolestí. Kdo je člověkem, musí také trpět. Rozdíl spočívá pouze v tom, že jeden trpí se zařatou pěstí, tedy bez zásluhy, druhý s očima pozvednutýma k Ukřižovanému. Když je před ním znakem křížek, zvýší se tón. A když před trpící duší stojí Kristův kříž, zdvihá jeho síla duši k výšinám jiného světa, blíž k Bohu. Třebas život zůstane i nadále trudný, ale Ukřižovaný nám ukáže jakékoliv trápení ve správných rozměrech a tím ho zbaví všeho nepochopitelného, co nás dříve mučilo.

Lidé mají ve zvyku posílat si růže jako znamení lásky, ale Bůh nás miluje i tehdy, když nám posílá trny.

Z činnosti Farní
charity

V minulém roce uspořádala Farní charita několik akcí.

Předně to byly čtyři zájezdy, které velmi obohatily naše společenství.

Členové charity navštívili před vánočními svátky starší spoluobčany a pro každého měli připraven malý dárek. Rovněž nabídli svou pomoc, pokud skrovné síly stačí.

Charita také zajišťovala důstojný průběh Božího Těla i dalších místních církevních slavností.

Každým rokem pomáhá s pořádáním a organizováním křesťanských plesů. I letošní /1996/ hojně navštívený ples se konal v Novosedlích.

Ve spolupráci s duchovním správcem se připravují další aktivity, jak pomáhat i po duchovní stránce starým lidem v obcích.

Z á j e z d n a S v a t o u H o r u .

První zájezd, který Farní charita uspořádala od svého založení, byla pouť na Svatou Horu u Příbrami, na tzv. Korunovaci. V pátek 23. června 1995 se v církvi slavil svátek Nejsvětějšího srdce Ježíšova, v sobotu 24. června byl svátek Neposkvrněného srdce Mariina a hned po tomto svátku se slaví Korunovace P. Marie na Svaté Hoře. Od nepaměti putovali naši předkové k Matičce svatohorské. Každá taková pouť byla vždy velkou událostí v životě lidí. - Zájem o pouť byl v naší katovické farnosti mnohem větší, než jsme předpokládali. Ale všichni jsme se vešli do autobusu a s radostí i nadějí vyjeli směrem k Příbrami. Na Svaté Hoře bylo nebyvalé velké množství lidí, vždyť hlavní mši sv. celebroidal sám apoštolský nuncius Giovanni Coppa. Myslím, že všichni poutníci měli slzy v očích, když kolem nich putoval průvod s milostnou soškou Panny Marie a jistě jí předkládali své tužby i starosti. Ze Svaté Hory jsme odjížděli plni dojmů.

Loňská korunovace byla již 263. Na zpáteční cestě jsme se zastavili na zámku v Březnici. Největší náš zájem se soustředil na jeden z nejstarších obrazů na zámku "Poslední večeře Páně". Bylo zajímavé pozorovat obraz na kterém byl Pán Ježíš se svými apoštolý a v myšlenkách se vracet k Panně Marii na Svatou Horu. Skrze Marii k Ježíši. Když jsme se v podvečer vrátili do Katovic, už jsme se těšili na další zájezd, tentokrát na

Z á j e z d n a "L o m e č e k" u V o d ň a n .

Nedaleko Vodňan je krásný barokní kostelíček zasvěcený Jménu Panny Marie na Lomci. Ale lidé tam říkají "Na Lomečku". Na Lomeček vedla druhá pouť katovických farníků, aby tam oslavili "Fatimský den". Každého třináctého dne v měsíci se tu slaví "Fatimský den", z podnětu pana vikáře P. Františka Hobizala z Bavorova. Mši svatou pokřáždě slouží jiný kněz, někdy i otec biskup Antonín. Po mši svaté se koná průvod s rozžatými svícemi kolem kostela. Zpívá se lurdská píseň a při "Ave Maria" všichni lidé zdvíhají ruce a tak zdraví naši Matku. Panna Maria si zaslouží naši největší lásku a úctu. Tam, na Lomečku, uprostřed tiché a klidné přírody, blízko Panny Marie, každý pocítil klid a mír v duši. Správu lomeckého kostelíka obstarává P. František Hobizal a o jeho výzdobu a čistotu pečují řádové sestřičky - Šedé sestry. Celá svatyněka je vně i uvnitř opravena a působí velmi krásně.

Z á j e z d n a "M e d i t a č n í z a h r a d u" do Plzně

Správně bych měla napsat Pan Hruška a jeho meditační zahrada. Byla sobota 19. srpna 1995 a zaplněný autobus s farníky z Katovic, Strakonice, Volenic, Kladruhu, Střelských Hoštic a Horažďovic ujížděl směrem na Plzeň. Naším cílem byla meditační zahrada pana Hrušky v Plzni. Po menším bloudění jsme dojeli na malé parkoviště u zahrady. K našemu překvapení jsme nebyli sami, kdo se rozhodl pana Hrušku navštívit. Spolu s námi byli přivítáni i farníci z Vlašimi, Benešova a ještě několik jiných. Jak vidět, je pan Hruška a jeho zahrada hodně znám. Po uvítání před kaplí sv. Maxmiliána Kolbeho nás seznámil se svým osudem a s tím, co ho vedlo k vybudování této zahrady. Je těžko věřit tomu, co pan Hruška vyprávěl. Bohužel, ale je tomu tak. Vzpomínal na hrůzy a brutality páchaných na lidech, jejichž jediným proviněním bylo, že nevěřili komunismu. Obětí se stali kněží, řeholníci, vojáci, kteří bojovali na západní frontě... Mluvil o krutostech, sebevraždách v komunistických koncentračních táborech, kde šlechta dokázal mučit tak, že zoufalí muklové raději volili smrt oběšením, podřezáním si žil, jen aby unikli sadismu tupých omezenců, kteří v koncentracích vládli. - Po prohlídce zahrady jsme zašli do kaple. Zde jsou obrazy sv. Anežky České, sv. Zdislavy, sv. Maxmiliána Kolbeho a blahoslaveného Hroznaty. Autorem je akademický sochař a malíř Roman Podrazský z Přibyslavi, který také vytvořil všechny sochy v zahradě. V kapli jsme se rozloučili modlitbou a zazpívali píseň ke cti a chvále Panny Marie. Při loučení nám pan Hruška řekl: "Jsem šťasten, že můj syn Pavel vystudoval a byl vysvěcen na kněze. Nyní působí jako kaplan v Klatovech". - Po prohlídce katedrálního chrámu sv. Bartoloměje jsme ještě zamířili na zámek Kozel u Štáhlav. Poslední zastávkou na cestě k domovu byla prohlídka farního kostela sv. Jana Křtitele ve Velkém Boru. Zájezd se vydařil a bylo o čem přemýšlet.

Z á j e z d n a d i e c e z n í p o u ť v Č. B.

Na diecézní pouť do Českých Budějovic vyjeli dva autobusy s farníky z Katovic a okolních vesnic. Nebyly zcela zaplněné, ale to nic nevadilo a všichni jsme se těšili na setkání s Otcem biskupem.

Někteří šli do klášterního kostela pod vedením paní Čapkové, jiní zašli do katedrály na zahájení poutě, další šli do Růženeckého kostela pod vedením paní Kalčíkové. V každém českobudějovickém kostele byla přednáška na různé téma. V Růženeckém kostele byla

adorace pod vedením kancléře jáhna Jaroslava Syrůčka. Maria, pomoz!
To bylo motto celé adorace. Hyneme, bez pomoci Boží zahyneme. Po poledni jsme se vydali ke sportovní hale, kde měla být v 15,00 hod. mše sv. Před mší sv. tu byla velice zajímavá a poučná přednáška prof. dr. Radima Palouše o svatém Prokopu. Přednáška se protáhla a tak místo v 15,00 hod. začala mše sv. o půl hodiny později. Hlavním celebrantem byl Otec biskup Liška. Zpěv obstarávaly sbory z Č. Budějovic. Celá diecézní pouť probíhala za velké účasti kněží, řádových sester a množství božního lidu. Poutě skončila a domů si každý z nás odvážel požehnání Otce biskupa a plnou hlavu dojmů.

Vyprávěla paní Kalčíková z Katovic

Přinášíme přehled církevních úkonů za rok 1995, ze kterých je patrna vyspělost duchovního života v našich farnostech. Úsudek nechtě si udělá každý sám!

	Katovice	Stř.Hoštice	Volenice	Kraselov
Křest sv.	2	5	-	1
Sv. biřmování	10	-	4	-
Svatby	1	-	1	-
Pohřby	14	7	21	8
1. sv. přijímání	7	-	-	-

Dne 23. 3. 1996, se na faře ve Volenicích uskuteční setkání starších a nemocných farníků. Zde bude možnost přijmout svátost smíření a při mši sv. sv. přijímání, popřípadě svátost nemocných. Odvoz a pohoštění zdarma. - Začátek setkání v 10,00 hod. Autobus vyjede z Katovic v 8,00 hod.

Občasník ZPRAVODAJ vydává Farní charita v Katovicích
Zpracoval P. Vendelín Šimeček